

MOTIEF X

Stefan Ahnhem

Motief X

Uit het Zweeds vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

the house of books

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Salomonsson Agency

Oorspronkelijke titel: *Motiv X*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bokförlaget Forum, Stockholm, 2018

© Stefan Ahnhem, 2018

© Vertaling uit het Zweeds: Tineke Jorissen-Wedzinga, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: Buro Blikgoed, Haarlem

Omslagbeeld: © plainpicture/Tim Robinson

Auteursfoto: © Thron Ullberg

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5987 9

ISBN 978 90 443 5988 6 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

24 augustus 2007

Inga Dahlberg probeerde ergens anders aan te denken. Al was het maar voor een paar minuten. Aan de wolkeloze augustushemel of aan de muziek in haar oortjes. Aan het feit dat ze zich totaal niet moe voelde, ook al was dit haar derde rondje over het blauwe parcours. Of aan het Ramlösa Brunnspark, het park van het voormalige kuuroord, dat zo groen en lommerrijk was dat je niet meer dan een paar meter zicht had.

Maar net als mieren die een weg naar de keuken weten te vinden, bleven haar gedachten voortdurend het plan doornemen waar ze de laatste weken het grootste deel van haar tijd aan had besteed. Het plan dat over minder dan drie uur in werking zou treden en haar leven zou veranderen.

Deze keer mocht er niets misgaan. De minste ongerustheid in haar blik of onzekerheid in haar stem en ze zou verloren zijn. Na al die jaren kende ze Reidar maar al te goed. Hij zou onmiddellijk de zwakke plek in haar verdediging uitbuiten, de controle terugpakken en haar opnieuw gaan kleineren tot ze hem weer gehoorzaamde als een goed gedresseerde hond.

Wat er ook gebeurde en hoe hij ook reageerde, ze wist wat ze moest doen om te zorgen dat hij de pen pakte en zou tekenen. En zodra dat gedaan was, zou ze haar vlucht tas pakken en naar de voordeur lopen.

Ze durfde bijna niet te geloven dat ze al over een paar uur zouden vertrekken. En nota bene nog wel naar Parijs. De meest romantische

stad die er bestond. Eindelijk was het uit met al dat stiekeme gedoe en die geheimzinnigdoenerij. Met alle gecodeerde sms'jes, met het risico om elk moment op heterdaad te kunnen worden betrapt. Om nog maar te zwijgen over de angst, elke avond weer, om seks te moeten hebben met de verkeerde man.

Vanavond al zouden ze zich buitenshuis vrijelijk kunnen bewegen. Als ze daar zin in hadden, konden ze op een bankje gaan zitten en elkaar gewoon omhelzen. Ze zou haar hoofd op zijn schoot kunnen leggen en tegelijkertijd hem en de sterren kunnen zien.

Haar minnaar en zij.

Ze proefde het woord. *Minnaar*. Ze vond het mooi. Het klonk liefdevol, maar ook zondig. En óf ze gezondigd hadden. Zowel bij hem thuis als bij haar. In de douche en in de auto. Om nog maar te zwijgen over dat afgelegen stukje strand vlak langs de rivier de Råå-å, waar ze dingen hadden gedaan die ze niet eens voor mogelijk had gehouden.

Nu was dat hoofdstuk ten einde. Heel binnenkort zou haar minnaar haar geliefde worden. Ze zouden vliegveld Kastrup achter zich laten, toosten met champagne en ervan genieten dat hun droom eindelijk werkelijkheid was geworden.

Niemand zou kunnen zeggen dat het vanzelf was gegaan. In het begin was hij weerbarstig geweest en had hij geweigerd te luisteren; ze had zich haast een dreinerig kind gevoeld. Pas toen ze alles op de spits had gedreven en had bedreigd hun relatie aan alle betrokken partijen openbaar te maken, was hij tot inkeer gekomen.

Het was eigenlijk niets voor haar om te dreigen en hysterisch te worden, maar ze kon gewoon niet tot in de eeuwigheid in een leugen blijven leven. En achteraf was wel duidelijk dat hij precies hetzelfde had gevoeld. Opeens was hij degene die het heft in handen had genomen en had bedacht hoe ze te werk zouden gaan.

Zij had mogen beslissen waar ze heen zouden gaan, maar hij had de tickets betaald en had zelfs flink uitgepakt met businessclass, en nu ze bedacht dat ze daar al over een paar uur hand in hand en met

voldoende beenruimte zouden zitten, moest ze zichzelf in haar arm knijpen om zich ervan te overtuigen dat ze wakker was.

Ze was alleen nog niet helemaal klaar met alle voorbereidingen. Zodra ze thuiskwam, zou ze douchen en de laatste dingen afmaken. De ramen waren al gezeemd en de planten hadden extra veel water gehad. De lakens waren al gewassen en hoefden alleen nog gemengeld te worden voor ze het bed weer kon opmaken. De boeuf bourguignon, Reidars lievelingsgerecht, stond onder het deksel te pruttelen en moest alleen nog even worden geproefd en wellicht nog wat gekruid.

Omdat het vrijdag was, zou hij een biertje drinken na het werk, en even voor zevenen zou hij thuis zijn met zijn stinkende werkkleding, die ze voor de laatste keer zou sorteren en in de was zou doen terwijl hij een douche nam. Daarna zou ze het eten op tafel zetten en wachten tot hij aan tafel zou komen.

En dan zou hij, als alles volgens plan verliep, opmerken dat het niet zoals anders was en vragen waarom ze niet tegenover hem kwam zitten om ook te eten. Eventueel zou hij iets honends zeggen over al haar mislukte diëten en hoe die haar alleen maar nog dikker maakten, terwijl ze twaalf kilo was afgevallen sinds ze was gaan hardlopen.

Deze keer was ze alleen niet van plan hem ongestoord onaardige dingen te laten zeggen. Met haar allerkalmste en meest beheerste stem zou ze vertellen dat ze bij hem wegging. Natuurlijk was het eenvoudiger geweest om gewoon te vertrekken, met een handgeschreven briefje op tafel als hij thuiskwam. Maar wilde ze een kans hebben om hem te laten tekenen, dan was dit de enige manier. Hem in de ogen kijken en laten inzien dat ze echt een beslissing had genomen en dat ze nooit meer samen zouden eten.

Afhankelijk van hoe zijn dag was geweest op het werk, bestond de kans dat hij op zou vliegen van zijn stoel en fysiek zou worden. Hij zou haar niks aandoen. Niet daar en niet op dat moment. Hij zou daarentegen met zijn bord kunnen gaan smijten en misschien zelfs de hele tafel omvergooien. Het waarschijnlijkste was toch dat

hij de woede tot in de uiterste haarvaten van zijn gezicht zou laten pompen, terwijl hij met de betrekkelijke kalmte van een snelkookpan zou vragen waar ze in godsnaam van plan was naartoe te gaan. Hoe ze zo verdomd naïef kon zijn om ook maar één seconde te denken dat ze zich zonder hem zou redden.

Daarna zou hij zich nog verder in de hoek laten drijven door haar te herinneren aan de huwelijkse voorwaarden en te vragen of dat kippenverstand van haar vergeten was dat het huis, de auto en de meeste meubels de facto van hem waren.

Reidar zei graag 'de facto'. Het was alsof dat hém een halve meter langer en zijn bewering waar en onherroepelijk maakte. Op dat moment, wanneer hij het protserigst was en overstroomde van de adrenaline, zouden de echtscheidingspapieren op tafel komen.

Eerst begreep ze niet waarom de oortjes die aan de kleine iPod gekoppeld zaten plotseling uit haar oren gerukt werden. En al helemaal niet wat er zo tegen haar aan duwde en bijna in beide borsten sneed en de seconde daarna in haar sleutelbeen en hals. Pas toen ze pardoes achterover viel, zag ze de strakgespannen vislijn glinsteren in het licht.

De lucht was mooi, net zo knalblauw en wolkeloos als die de hele zomer was geweest. Naast haar eigen hartslag kon ze het gekwetter horen van alle duizenden vogeltjes die zich ergens buiten haar gezichtsveld verborgen hielden. Maar wacht even, had ze niet net naar muziek geluisterd? En waarom lag ze op haar rug midden op het joggingpad?

Ze greep naar haar zere hals en ging overeind zitten. Haar achterhoofd deed pijn en klopte. Vermoedelijk had ze niet meer dan een minuut verloren, dus het zou geen probleem moeten zijn om alles klaar te hebben voordat Reidar thuiskwam.

Ze verzamelde kracht om op te staan toen er een paar takken schuin achter haar kraakten. Ze draaide zich om en zag hoe het dichte gebladerte naast het joggingpad bewoog.

‘Hallo? Is daar iemand?’ riep ze, ook al was daar geen twijfel over mogelijk. ‘Hebt u die lijn hier gespannen? Hallo!’ Ze was nu boos en ze was niet van plan het erbij te laten zitten, hoewel ze eigenlijk geen tijd had.

Maar op het moment dat de man door de muur van bladeren zichtbaar werd, verdween haar boosheid en begreep ze dat ze moest proberen zo snel mogelijk te gaan staan en daar weg te komen. Alleen, dat ging niet. Het was alsof de zwaartekracht op de plek waar ze lag juist extra zwaar was. Datzelfde gold voor haar blik die naar hem toe werd getrokken toen hij de weg op liep met een schop in zijn hand.

Ondanks de blauwe zomerhemel was hij gekleed in een donkergrijs regenjack en droeg hij hoge laarzen die boven zijn knieën doorliepen en vastzaten aan zijn broek. Onder de opgetrokken capuchon van het regenjack droeg hij een bivakmuts die zijn hele gezicht bedekte op zijn starende ogen na.

Ze vulde haar longen om om hulp te roepen, maar zag op dat moment het horloge om zijn pols toen hij de schop over zijn schouder legde. Het was een Omega Speedmaster, net zo’n klokje als het horloge dat haar bijna een heel maandsalaris had gekost.

Ze zag niets dan duisternis, en de tape over haar mond zat zo strak dat ze bang was dat ze haar lippen stuk zou trekken als ze een poging deed om te schreeuwen. Al voelde haar hele gezicht al kapotgescheurd en opgezwollen. Jezus, hij moest haar geslagen hebben met de schop.

Ze kon nog steeds niet geloven dat hij die lijn daar had gespannen, haar bewusteloos had geslagen en nu haar kleren had uitgetrokken. Als ze dat Omega-horloge niet herkend had... Of had ze het verkeerd gezien? Misschien had die verkoper gelogen om de prijs op te drijven toen hij haar had verzekerd hoe ongebruikelijk deze Apollo-uitvoering was? Zo was het natuurlijk. Dat kon niet anders.

Alsof het nu wat uitmaakte. Wie het ook was, ze lag hier naakt en in elkaar gekropen met afgeplakte ogen, oren en mond, zonder ook maar enig idee te hebben van wat haar te wachten stond. Of was het al voorbij? Had hij gedaan wat hij moest doen en haar daar gewoon achtergelaten?

Ze bevond zich nog steeds buiten, dat kon ze wel constateren. Alleen ze was niet bij het joggingpad in het park maar in de buurt van een stroompje; ze hoorde het geluid van kabbelend water, ondanks de tape over haar oren.

Eigenlijk lag ze niet, maar zat ze meer in elkaar gezakt, voorover geleund op haar knieën met haar voeten achter zich als in een yogapositie en met beide armen parallel uitgestoken naar voren. Het was een wonderlijke houding, zeker gezien de harde en ruwe ondergrond.

Ze probeerde te begrijpen wat dit allemaal betekende. Waarom hij haar juist in deze positie naakt had achtergelaten.

Ze kon bijna geen pijn voelen. Niet in haar gezicht en ook niet in de rest van haar lichaam. Het was alsof ze helemaal verdoofd was. Alsof haar lichaam niet langer van haar was. Hij moest haar gedrogeerd hebben, een andere verklaring was er niet. Betekende dat dat ze langere tijd buiten bewustzijn was geweest? Misschien wel een paar uur.

Hoe dan ook, ze moest hier nu zo snel mogelijk weg en thuis zien te komen zodat ze kon douchen en alles klaar had voordat Reidar thuiskwam. Hopelijk bevond ze zich niet zo ver van huis, en met een beetje geluk waren de verwondingen aan haar gezicht helemaal niet zo erg.

Hij zou natuurlijk vragen wat er was gebeurd. Maar dat deed er niet toe. Dit mocht het oorspronkelijke plan niet beïnvloeden. Eerst moest ze proberen de tape los te krijgen zonder dat haar verwondingen verergerden.

Maar zodra ze haar arm omhoog probeerde te doen, sloeg de pijn toe. Uit het niets. Een pijn zo hevig dat ze het uitschreeuwde onder

de tape. De pijn schoot omhoog uit haar hand en verspreidde zich razendsnel naar boven door haar arm. Bovendien leek haar hand vast te zitten. Wat had hij gedaan? Ze probeerde haar andere hand te bewegen, maar dat was hetzelfde liedje. Het deed zo'n pijn dat haar maag zich omdraaide. Ze probeerde haar benen te bewegen, maar de pijn die uitstraalde van haar kuiten was zo mogelijk nog erger.

Ze zat vast. Hoe had hij... Ze kon het niet bevatten. Aan wat voor monster was ze ten prooi gevallen?

'Kijk eens aan. Ze is weer wakker,' hoorde ze plotseling een stem. 'Dat werd tijd.'

Hij was terug. Of was hij hier de hele tijd geweest? En klonk het niet net als hij?

'Ziezo. Hup, overeind jij. Ga op je knieën zitten, handen op de grond.'

Ze trotseerde de pijn en deed wat haar werd opgedragen.

'Zie je, je kunt het wel, als je maar wilt.'

Het klonk echt zoals hij. Maar hij mocht het niet zijn. Misschien kwam het door de tape over haar oren waardoor het zo lastig was alle details te onderscheiden.

Ze voelde dat hij haar met zijn gehandschoende hand een tik tegen haar heup gaf, alsof ze een paard was dat gekeurd moest worden. Daarna streek hij haar over haar onderrug en zocht zijn weg omlaag tussen haar benen.

'Zo, nu zorg je er maar voor dat je niet weer in elkaar zakt, want dan is het echt einde verhaal.'

Hij was het. Daar was geen twijfel meer over mogelijk.

Het was Ingvar. Ingvar Molander, de man die haar zo lief was en die er eindelijk mee had ingestemd om haar over een paar uur mee te nemen naar Parijs.

De pijn schoot uit haar handen en kuiten omhoog toen de ondergrond waar ze op vastzat in beweging kwam en wegschoot. Ze schreeuwde zo hard ze kon, maar het werd niet meer dan een onverstaanbaar gemompel.

Vlak daarna begon de ondergrond verschillende kanten op te wippen, en ze moest elke spier in haar lichaam spannen om zo te kunnen blijven zitten. Toen voelde ze het koude water over haar handen spoelen, en langzaam begon tot haar door te dringen wat haar te wachten stond.

Deel I

13-16 juni 2012

Het maakt niet uit waar je graaft

Als je maar diep genoeg komt, gaat het uiteindelijk stinken.

1

In eerste instantie onderscheidde Molly Wessman niet meer dan de zwakke melodie. Maar naarmate het volume hoger werd, werd ze zich steeds bewuster van de spelende harp die inhiel dat ze vijf minuten had om wakker te worden en haar brein op te starten voordat het tijd was om op te staan. Vijf minuten waarin ze haar ogen nog kon dichthouden en zich kon uitrekken.

Ze voelde zich uitgerust en was die nacht niet één keer wakker geworden, wat een wonder was gezien de presentatie die ze die middag voor het bestuur moest houden. Normaal gesproken had ze de hele nacht wakker gelegen en was ze als een wrak op het werk verschenen. Ze was er nu echter van overtuigd dat het bestuur haar voorstel zou goedkeuren en haar de laatste en absoluut noodzakelijke besparingen zou laten doorvoeren om het tij te keren.

Dat alles had ze te danken aan de slaappop op haar mobiel. Vroeger sliep ze nooit meer dan vier uur per nacht. Ze was voortdurend moe en had zich zo vaak ziek gemeld dat zelfs collega's met kleine kinderen zich afvroegen wat er aan de hand was.

Uiteindelijk had haar toenmalige baas haar op zijn kantoor geroepen en verteld wat ze zelf niet had ingezien. Dat ze op het punt stond een burn-out te krijgen. Daarna had hij haar het nummer van een therapeut gegeven en haar een app getipt die met behulp van melodieën en verschillende soorten geruis de hersenen hielp ontspannen om op die manier je slaap te verbeteren.

Dat had het verschil gemaakt en bovendien een fractie gekost van wat die therapeut zou vragen voor een paar zinloze gesprekken.

Het had haar zelfs energie gegeven om haar training weer op te pakken.

Ze haalde diep adem en vulde haar longen, zoals ze geleerd had bij yoga, en stak haar arm uit naar haar mobiel op het nachtkastje. Maar toen ze de wekker uitzette, zag ze iets gekks vlak voordat het scherm weer zwart werd. Eigenlijk mocht ze niet op haar mobiel kijken als ze in bed lag. De wekker aan- en uitzetten was de uitzondering die de regel bevestigde. In haar nieuwe leven was haar bed een schermvrije zone, samen met de badkamer en de eettafel. Toch kon ze zich niet bedwingen om het wachtwoord in te toetsen en de telefoon te ontgrendelen.

Ze keek weer op het scherm en begreep er niets van.

Voor een buitenstaander die niet wist hoe haar scherm eruit hoorde te zien, was er vermoedelijk niets gekks of onaangenaams aan. Maar zij wist dat wel, en hoe langer ze keek, hoe heviger haar paniek. Al spoedig was de druk op haar borst zo groot dat ze moeite kreeg met ademen.

Haar eerste gedachte was dat die mobiel niet van haar was. Maar hij had wel de beschadiging in de linkerbovenhoek van toen ze hem had laten vallen, en in de homeknop zat wat speling, net als bij die van haar de afgelopen weken.

Alles klopte.

Alles, behalve de achtergrondfoto.

Dat had een foto moeten zijn van Smilla, haar wit-bruine bostonterrier die drie jaar geleden was overleden aan hypertrofische cardiomyopathie. Maar dit was geen foto van Smilla.

Dit was een foto van haarzelf.

Een foto waarop ze thuis in haar eigen bed lag te slapen in exact hetzelfde t-shirt dat ze nu aanhad. Zelfs de tandpastavlek van gisteravond zat erop, wat betekende dat de foto vannacht moest zijn gemaakt. Er was dus iemand in haar appartement geweest.

Misschien was het gewoon een of andere technische fout. Of een nieuwe camerafunctie die ze had aangeraakt toen ze naar bed ging.

Maar nee, de foto was van bovenaf gemaakt. Er moest hier iemand zijn geweest.

Was het iemand die de draak met haar stak? Een van de vele onenightstands die ze de laatste jaren had gehad en die haar sleutels had gekopieerd? Hoe kon dat zonder dat ze het had gemerkt? Of was het een waarschuwing van iemand op kantoor dat ze daar te voortvarend te werk was gegaan?

De vragen buitelden als lottoballetjes over elkaar heen. Zeker, er was vast een aantal medewerkers verbitterd, maar hoe ze ook tobde, ze kon niemand bedenken die ziek genoeg was om zoiets te doen. Toen bedacht ze opeens: stel dat hij nog binnen was? Dat hij haar vlak achter de slaapkamerdeur stond op te wachten. Of dat hij zich bevond in de...

Ze probeerde rustig te worden en zichzelf ervan te overtuigen dat ze gewoon overreageerde. Maar dat ging niet. Als ze uit bed zou durven komen, moest ze iets hebben om zich mee te verdedigen. Iets anders dan de kussens en het dekbed. Misschien het bedlampje. Dat was verre van ideaal, maar het was het enige wat ze kon bedenken dat binnen handbereik was.

Alsof ze een kans had om zich te verdedigen tegen een wildvreemde man... Wie probeerde ze eigenlijk voor de gek te houden? Ze verstijfde al wanneer ze een spin zag. Iemand tijdens een vergadering met zakelijke argumenten overreden, was één ding, lichamenlijk geweld was iets heel anders.

Wat had ze voor keus? Als ze überhaupt al een keus had.

Ze draaide zich zo voorzichtig en zo stil mogelijk om, pakte de lamp met beide handen beet en gaf een ruk. De twee schroeven vlogen met pluggen en al uit de muur en namen wit stof mee dat op het zwarte sloop dwarrelde. Daarna trok ze de stekker uit het stopcontact, wikkelde het losse snoer om haar hand en pakte de wandbevestiging van de lamp vast voordat ze uit bed durfde komen.

Met het geluid van haar eigen hartslag in haar oren ging ze op haar hurken zitten en keek onder het bed. Behalve de weegschaal

en de bak op wieltjes met seksspeeltjes, was er niets, wat ze ook verwacht had. Tegelijkertijd had ze nog steeds moeite te geloven dat iemand haar vannacht daadwerkelijk met haar eigen mobiel had gefotografeerd.

Ze kwam overeind, liep naar de schoonmaakkast helemaal links en rukte de deur open. Ook daar had zich niemand verstopt, en na de lamp te hebben vervangen door de metalen stang van de stofzuiger, doorzocht ze de resterende kasten.

Wie het ook was, hij bevond zich niet in haar slaapkamer, wat op de een of andere gekke manier een opluchting was. Alsof alles goed zou komen zolang ze daar maar bleef.

Ze had haar mobiel en zou iemand kunnen bellen. Maar wie? Gittan, die ooit haar beste vriendin was, had ze al sinds de kerst van twee jaar geleden niet gesproken, ze was toen helemaal klaar geweest met haar gezeur dat ze zich moest herpakken en een leuke man moest zoeken om mee te gaan samenwonen. Op het werk had ze ook al niemand die ze in vertrouwen kon nemen. Daar zou het alleen worden gezien als een teken van zwakte, en zwakheid was op dit moment iets wat ze zich beslist niet kon veroorloven.

Ze zou de politie kunnen bellen, maar die zou zeker als eerste vragen of de dader nog in huis was. Daarom duwde ze met haar voet tegen de slaapkamerdeur, die geruisloos opengleed.

Het was opmerkelijk stil. Ongewoon stil, nu ze erover nadacht. Het was alsof het verkeer op Järnväggsgatan een paar blokken verderop stil was blijven staan en de man in het appartement onder dat van haar voor het eerst zijn tv had uitgezet. Allemaal om de ernst van de situatie te onderstrepen en haar nog ongeruster te maken.

Ze deed een stap de woonkamer in en keek om zich heen. De hoekbank bij het raam stond waar hij altijd stond. Hetzelfde gold voor de fauteuil, de boekenkast en de eettafel in de andere hoek. Er was eigenlijk geen mogelijkheid om je ergens te verstoppen, zodat ze voorzichtig naar de hal liep en door naar de keuken.

Ook daar zag het eruit zoals ze het de vorige avond had achter-

gelaten. De afwas van het avondeten stond nog in het afdruiptrek en de zak met uitgespoelde plastic verpakkingen lag dichtgeknoopt op de grond te wachten tot ze hem mee op weg naar de auto zou nemen naar het vuilnishok. De voorraadkast deed ze voornamelijk open om dat maar gehad te hebben.

Daarna deed ze het licht in de badkamer aan en constateerde dat haar slipje van gisteren midden op de vloer lag en dat het douche-gordijn bij het bad dichtgetrokken was. Had zij dat zo achtergelaten of stond er iemand achter verstopt?

Ze hield de stofzuigerstang in de aanslag, liep ernaartoe en rukte het gordijn open.

Niemand.

Misschien had ze toch gewoon een selfie gemaakt in haar slaap. Dat was op de een of andere manier wel iets voor haar. Sinds ze die nieuwe mobiel had die ook een camera aan de voorkant had, had ze zoveel selfies gemaakt dat ze al waarschuwingen kreeg dat het geheugen vol begon te raken. Er was vast een logische verklaring, en vermoedelijk kwam het alleen door haar zenuwen voor die presentatie op de bestuursvergadering dat het allemaal zulke overdreven proporties had gekregen.

Haar hartslag begon eindelijk weer normaal te worden, en ze kon weer diep uitademen en rustig de metalen stang wegleggen, haar t-shirt uittrekken en in de badkuip stappen. Daarna trok ze het gordijn dicht, draaide de kraan open en wachtte tot het water van ijskoud enigszins warm geworden was voordat ze de douche inschakelde.

Ze hield van het brandende gevoel op haar huid en zette de kraan nog wat heter. Ze kon daar uren blijven staan, en juist vanochtend had ze dat meer dan ooit nodig. Het voelde alsof elke druppel een deel van haar ongerustheid wegspoelde.

Ze deed de kraan dicht en droogde zich vrijwel helemaal af voordat ze uit de badkuip stapte. De spiegel was zoals gewoonlijk beslagen, en ook al wist ze dat je dat niet moest doen, ze veegde de wasem weg met haar handdoek.

Ze hoorde iemand gillen, plotseling en uit het niets, zo luid dat het pijn deed aan haar oren. Pas na een tijdje had ze door dat zij dat zelf was. Het was puur instinctief en leek nooit te willen stoppen. Tegelijkertijd kwam de wasem weer terug en werd haar spiegelbeeld steeds diffuser.

Desondanks was nog steeds goed zichtbaar dat er een groot stuk van haar pony was afgeknipt.

2

Het is jouw schuld...

Het geluid van de kogel had doen denken aan een pijl die door de lucht vloog. Een suizend geluid dat niet was voorafgegaan door een knal, maar alleen een vacuüm was dat was doorbroken. Een onschuldige, nauwelijks merkbare zuiging zoals wanneer je een nieuwe koker met tennisballen opentrok.

Alles...

Matilda, zijn eigen dochter, had naar haar buik gegrepen en naar de donkerrode vlek op haar trui gestaard die steeds groter werd. Haar niet-begrijpende blik en steeds plakkerigere handen toen ze op het witte kleed in elkaar was gezakt.

Puur en alleen jóúw schuld...

Het was allemaal zo vreselijk snel gegaan, toch kon Fabian Risk zich het hele gebeuren nog seconde voor seconde voor de geest halen.

Hoe zijn handen er eindelijk in geslaagd waren het pistool vast te houden, te richten en de trekker over te halen. Hoe het bloed uit het gat in het voorhoofd van de dader pompte samen met het inzicht dat alles voorbij was. Te laat. En uiteindelijk de woorden van zijn eigen zoon die hem voor altijd zouden blijven achtervolgen.

Dat alles zijn schuld was. Puur en alleen zijn schuld en van niemand anders.

Dat was maar al te waar.

Het schot dat Matilda het leven had gekost, was ondanks alle waarschuwingen als een totale verrassing gekomen. Hij had alle voor-

tekenen gemist en het onderzoek alleen maar willen bespoedigen zonder aan de gevolgen te denken. Nu zat hij hier op de voorste rij, met Theodor aan zijn ene zijde en Sonja aan de andere, gekleed in het donkere pak dat hij niet meer had gedragen sinds de begrafenis van dat Deense meisje, Mette Louise Risgaard, twee jaar geleden in de kerk van Lellinge. Deze keer was het zijn eigen dochter die onder alle bloemen in de kist lag.

Maar de oorzaak was hetzelfde.

Het was zijn schuld.

Naast hem zat Sonja te huilen en aan de andere kant hoorde hij hoe Theodor vocht tegen zijn tranen. Zelf voelde hij niets. Het was alsof hij al zijn gevoelens verbruikt had in de achtbaan van hoop en twijfel waarin hij zich de afgelopen vier weken bevonden had, toen Sonja en hij aan Matilda's zijde gewaakt hadden.

Zijn dochter was voor zijn ogen vermoord, maar het enige wat hij voelde was stress omdat hij niets voelde. Hij hoorde niet eens wat de dominee zei. De woorden bleven ondanks de microfoon en de luidsprekers rondstuisen en samenvloeien.

'Je weet toch wel dat het jouw schuld is, hè?'

De stem was zo zachtjes dat hij onmogelijk kon horen waar hij vandaan kwam. Hij wendde zich tot Theodor. 'Sorry, wat zei je?'

'Ben je doof of zo? Ik zei dat het jouw schuld was!' Theodor sprak zo luid dat de dominee zweeg.

'Theodor, niet nu,' wist hij uiteindelijk uit te brengen. 'We hebben het er later over.'

'Hoezo later?' Dat was Sonja, en nu luisterden alle aanwezigen. 'Het is toch al te laat. Heb je er dan helemaal niets van begrepen? Onze dochter is er niet meer!' Ze barstte in huilen uit.

'Sonja, alsjeblieft...' Fabian sloeg zijn arm om haar heen, maar die duwde ze weg.

'Het is zoals Theo zegt. Het is allemaal jouw schuld!'

'Inderdaad. Dus probeer ons niet de schuld te geven,' hoorde hij een stem achter zich zeggen.

Hij draaide zich om en zag dat die afkomstig was van zijn chef Astrid Tuveesson, die daar zat samen met zijn collega's Ingvar Molander, Klippan en Irene Lilja. Hij wilde haar vragen waarom ze zich ermee bemoeide, maar werd onderbroken door de tonen van het orgel die de volgende psalm inleidden, waarop de overige aanwezigen opstonden en begonnen te zingen.

Zelf kon hij niet anders dan blijven zitten. Hij liet zijn blik langs alle mensen glijden die om hem heen stonden te zingen. Allemaal behalve Molander, die wel was gaan staan en zijn mond bewoog, maar niet zong. Hij leek wel te praten. Had hij het tegen hem?

Fabian wees op zichzelf. Molander knikte, leunde voorover en fluisterde in zijn oor. 'Stop ermee.'

'Stoppen waarmee?' Fabian begreep er niets van.

'Je zult toch nooit wat kunnen bewijzen.' Molander stak zijn tong uit en deed alsof hij zich verhing, waarop hij in lachen uitbarstte – een lach die werd overstemd door een fluitend rondzingen van de microfoon van de dominee.

Het alarm drong steeds dieper door tot Fabians onderbewustzijn. Een piepende tinnitustoon die er uiteindelijk voor zorgde dat hij zijn ogen opendeed en inzag dat hij zich helemaal niet in een kerk bevond, maar in het ziekenhuis, in de kamer waar Sonja en hij de afgelopen maand om beurten gewaakt hadden. Het enige wat hij niet herkende, was het vuilwitte gordijn dat het bed afschermdde waar Matilda lag.

Van de andere kant hoorde hij stemmen, en hij kwam overeind uit de fauteuil, rukte het gordijn open en zag hoe een van de drie verpleegkundigen op de knoppen van het piepende meetinstrument drukte en ergens aan draaide. De twee andere stonden aan weerszijden van het ziekenhuisbed en controleerden Matilda's hartslag en ogen.

'Wat is er gebeurd?' vroeg hij zonder antwoord te krijgen. 'Sorry hoor, maar kan iemand mij misschien vertellen wat er aan de hand is?'

Het doordringende gepiep hield op en liet een drukkende stilte achter. De drie verpleegkundigen keken elkaar aan, en Fabian probeerde af te lezen of ze de situatie onder controle hadden.

Vervolgens begon Matilda te hoesten en deed ze haar ogen open. Zijn geliefde dochter die een eeuwigheid was weggeweest, keek eindelijk met een vragende blik om zich heen. En nu kwamen zijn tranen. Het was alsof ze op dit moment gewacht hadden en er gewoon naar verlangd hadden dat de sluisen opengingen.

‘Dag Matilda. Hoe voel je je?’ vroeg een van de verpleegkundigen met een vriendelijke glimlach.

Matilda keek hen zonder wat te zeggen aan.

‘Matilda, je bent weer bij!’ Fabian snelde naar de rand van het bed en pakte haar hand beet. ‘Je bent terug. Hoor je me? Je hebt het overleefd.’ Hij wendde zich tot een van de verpleegkundigen. ‘Toch? Ze gaat het toch redden?’

‘Absoluut,’ zei ze, en ze kreeg bijval van de andere twee. ‘Alle waarden zien er goed uit.’

‘Hoor je dat, Matilda? Alles ziet er goed uit.’ Hij gaf haar een klopje op haar wang, maar ze wendde haar gezicht af. ‘Matilda, wat is er? Heb je het niet gehoord? Je gaat het redden.’

Matilda schudde haar hoofd en leek elk moment in tranen te kunnen uitbarsten.

3

Inspecteur Irene Lilja van de recherche voelde het daarbeneden nog steeds kloppen toen ze haar helm opzette, schrijlings op de Ducati stapte die ook net een beurt had gehad en over de verkeersdrempels van de villawijk wegspeerde. Als de goedmaakseks niet zo goed was geweest, was ze al lang geleden bij Hampus weggegaan. Hij was nooit zo gepassioneerd en vurig, en tegelijkertijd zo teder en zorgzaam als op die momenten.

Alleen hadden ze veel te vaak ruzie. Waar ze het ook over hadden, het werd altijd bonje. Het maakte niet uit dat ze het in principe goed met elkaar konden vinden, ze bleven toch elkaars tegenpolen, ook al was deze ruzie over iets gegaan waar ze al langere tijd mee rondliep.

Het was niet dat Hampus alcoholist was, maar het weekend begon steeds meer uit borrels te bestaan, en het bierblikje was aardig op weg om een natuurlijke verlenging van zijn rechterarm te worden zodra hij thuiskwam van zijn werk.

Hij was uiteraard woest geworden en het had niet lang geduurd of zij was ook over de rooie gegaan. Maar pas toen ze het ene bierblikje na het andere in de gootsteen was gaan leeggieten, had zijn temperament zijn ware gezicht getoond.

Hij had haar nooit geslagen, maar gisteravond was ze voor het eerst echt bang geweest. De razernij in zijn blik toen ze hem had getrotseerd en nog een blikje had leeggegoten, had gemaakt dat ze er serieus over was gaan nadenken hoe ze daar weg moest komen om nooit meer terug te keren.

Het telefoontje kwam binnen op het moment dat ze Kvidinge passeerde op weg naar het hoofdbureau van de politie in Helsingborg. Ze had nog wel zo uitgekeken naar dertig ongestoorde minuten met de rijwind en de Ducati als enige gezelschap. Maar als een elfjarige Syrische jongen uit Bjuv op weg naar school spoorloos verdween, had ze geen keus.

Als het nou maar een Zweedse jongen was geweest, dacht ze terwijl ze een Prius inhaalde die de onhebbelijkheid had om vlak onder de snelheidslimiet te blijven rijden. Dan had ze het aan de gewone blauwhemden kunnen overlaten, ervan overtuigd dat de jongen gewoon aan het spijbelen was en met een vriendje in de bosjes stiekem stond te roken.

Maar sinds de brute moord in de buurgemeente Klippan bijna twintig jaar geleden waren het racisme en de vreemdelingenhaat met de dag toegenomen. Die keer was het de neonazi Pierre Ljunggren geweest die per toeval de donkere Gerard Gbeye in het oog had gekregen en met een band met een hakenkruis om zijn arm en een vlindermes in zijn hand de straat op was gerend, hem achterna had gezeten en hem zonder pardon midden op straat had neergestoken.

Natuurlijk had je overal in het land neonazi's en rechts-extremisten, maar juist in de provincie Skåne was het het ergst. De gemeentelijke politici konden proberen het racismestempel te bagatelliseren en over Skåne te spreken in bewoordingen als 'de groenste provincie van Zweden' zoveel ze wilden, de algemene opvatting was toch dat het eerder de bruinste was.

Ze had zelf exact hetzelfde gevoel, en toen Hampus haar op haar verjaardag had verrast met het getekende koopcontract van hun huidige huis, was ze totaal geflipt. Het huis lag weliswaar in Perstorp, maar dat maakte voor haar weinig verschil. Alleen al het idee te moeten verhuizen naar een straat in een villawijk waar iedereen rondliep op sportsokken, de Skånse vlag hees en van mening was dat de toenemende immigratie de grootste bedreiging was voor de natie, bracht haar in een slecht humeur.

Bovendien had ze nooit een huis willen kopen, en het feit dat Hampus probeerde de aanbeting die hij had gedaan eruit te laten zien als een cadeau aan haar, had haar alleen nog maar kwader gemaakt. Hij had dat achter haar rug om gedaan en haar zijn eigen droom van een vrijstaand huis met een tuin door de strot geduwd.

Nu, een jaar later, was ze niet meer zo negatief, hoewel het rode, vrijstaande huis met één verdieping nog steeds een van de lelijkste huizen was die ze ooit had gezien. Het was er niet beter op geworden nadat Hampus was losgegaan met de heggenschaar, waardoor elke jeneverbesstruik er nu uitzag als een bal, een streep of – in echt mislukte gevallen – een mannelijk geslachtsorgaan.

Maar de burens in de straat waren best aardig, de paar keren dat ze ze had ontmoet, ze had geen sportsokken gezien en had ook niet hoeven luisteren naar een heleboel xenofob gebazel. Perstorp was blijkbaar een van de weinige gemeenten waar het rechts-extremisme de afgelopen jaren was afgenomen. Hoe dat in Bjuv was, wist ze niet, hoewel het daar vast niet veel erger was dan in Sjöbo, Trelleborg of Landskrona.

Toch draaide ze met een onrustig gevoel Gunnarstorp svägen in en parkeerde haar motor op de hoek van Vintergatan, tegenover een witte flat van drie verdiepingen. Het was rustig op straat. Een man in een trainingsbroek en een zwarte hoody stond bij een lantaarnpaal in het Arabisch te bellen terwijl hij wachtte tot de hond aan de riem klaar was. Verderop stak een lange, magere man met een iets te hoog opgetrokken broek het zebrapad over en snelde langs een jonge moeder met een kinderwagen, waarschijnlijk op weg naar het winkelcentrum van Bjuv, dat zonder veel moeite de wedstrijd van de deprimerendste plek van Zweden kon winnen.

Het trappenhuis was witgeschilderd en had stippen in verschillende kleuren, alsof de schilder er zwaaiend met zijn kwast had rondgelopen. Vermoedelijk omdat het er als het net geschilderd was al een beetje vies uit zou zien. Op het bord in de hal stonden ongeveer evenveel Zweeds klinkende als buitenlandse achternamen.

Moonif Ganem, zoals de jongen heette, woonde op de bovenste verdieping, samen met Aimar, Adena, Bassel, Jodee, Ranim, Rosarita en Nizar. Dat was in elk geval wat er met behulp van versmolten kraaltjes in verschillende kleuren op de deur stond.

Na een paar mislukte pogingen met de bel trok ze de voordeur open en liep ze een hal in die één grote chaos was van schoenen en kleren. Uit een van de ruimtes verderop hoorde ze geschokte stemmen vermengd met gehuil en gesnik.

De ouders zaten aan de eettafel in de overvolle keuken. De moeder, die was gekleed in een donker gewaad en een paarse hoofddoek die alles bedekte behalve haar gezicht, zat te huilen ondanks de pogingen van haar man om haar te troosten. Op tafel, tussen het broodbeleg, sinaasappelsap en andere ontbijtspullen, lag een aantal tarotkaarten, en op een deken op de grond speelde een baby met een stel maatbekers.

‘Dag. U bent zeker van de politie.’

Lilja draaide zich om en zag een vrouw van rond de vijftenzestig met grijs, kortgeknipt haar en een energieke blik de keuken in komen.

‘Ingrid Samuelsson.’ De vrouw stak haar hand uit. ‘Ik heb gebeld en aangifte gedaan. Ik woon in het appartement hiertegenover.’

‘Dan kunt u mij misschien vertellen wat er is gebeurd.’

De vrouw keek even naar de moeder, die knikte. ‘Om halfnegen belde Adena bij mij aan. Ze was doodongerust. Moonifs leraar had gebeld en gevraagd waarom hij niet op school was.’

‘En waarom bent u er zo van overtuigd dat er wat ergs is gebeurd? Wie zegt dat hij niet gewoon aan het spijbelen is?’

‘Spijbelen? Ik niet begrijpen,’ zei de moeder, terwijl ze zich probeerde te vermannen.

‘Ze bedoelt dat Moonif niet naar school zou zijn gegaan.’

De moeder keek niet-begrijpend. ‘Mijn Moonif zou nooit... Hij is heel goed op school. Vindt het heel leuk.’

De vrouw knikte en draaide zich weer om naar Lilja. ‘Adena heeft gelijk. Dat weet ik omdat ik zelf in het onderwijs heb gezeten en

hem soms help met zijn huiswerk.'

'Ik begrijp het. Maar hij is pas elf. Misschien is hij bij een vriendje en is hij de tijd vergeten?'

'De kaarten zeggen wat anders,' zei de moeder.

'Welke kaarten?'

'De kaarten op tafel.' De moeder wees op een kaart met daarop een skelet gekleed in een aan flarden gescheurde, zwarte monnikspij. 'Die zeggen dat er iets heel ergs is gebeurd.' Ze sloeg haar hand voor haar mond in een poging niet weer in huilen uit te barsten.

'Even voor de duidelijkheid: u hebt de politie dus gebeld omdat die kaarten...'

'Pardon, maar mag ik iets zeggen?' onderbrak de oudere vrouw haar, en ze kwam tussen Lilja en de moeder in staan. 'Even onder ons denk ik ook niet dat er wat ergs is gebeurd. Maar hij loopt altijd samen met Samira van de flat hiernaast naar school. Niets slechts over haar, maar zij heeft allerlei ideeën die allesbehalve met school te maken hebben, zogezegd.'

'Toch belt u de politie. Alsof wij niets beters te doen hebben.'

'Maar wat moest ik dan? Adena is hartstikke ongerust. Ik bedoel, kijk zelf.' De vrouw wendde zich tot de moeder, die weer zachtjes zat te snikken. 'We geven ze een dak boven hun hoofd en een uitkering zodat ze zich kunnen redden. Maar hoe moeten ze zich ooit thuis voelen als we nooit een beetje medemenselijkheid tonen? Dat was het enige waar ik op gehoopt had. Dat iemand zou komen en zou laten zien dat het ons wel degelijk iets kan schelen.'

Lilja schaamde zich. Niet voor de vrouw, maar voor zichzelf. Omdat ze rondliep met het idee dat zij zoveel beter was dan alle anderen, alleen omdat ze links stemde en geld schonk aan hulporganisaties wanneer er iets vreselijks op het nieuws was. In feite was ze net als de meeste anderen die het geen steek kon schelen. 'U hebt gelijk,' zei ze met een knikje. 'Het spijt me.'

Vervolgens haalde ze haar blocnote tevoorschijn, liep naar de ouders en ging op haar hurken zitten. 'Mijn naam is Irene Lilja en

ik werk bij de politie van Helsingborg. Ik zal alles doen wat ik kan om te zorgen dat Moonif weer thuiskomt.'

'Dank u wel,' zei de moeder, en ze droogde haar tranen. 'Aimar niet zo goed in Zweeds, maar hij ook erg blij dat u er bent.'

De vrouw wisselde een blik uit met de vader en schonk hem een lachje.

'Ik heb allereerst een foto nodig van uw zoon.'

'Dat regel ik,' zei de buurvrouw, en ze liep de keuken uit.

'Kunt u beschrijven hoe hij gekleed was toen hij van huis ging?'

'Hij had zijn rode broek aan en zijn blauwe jack met Spiderman-knoppen.'

'Was er vanochtend iets opmerkelijks met hem voordat hij wegging?'

'Nee, alles was net als anders. Hij was heel lief.' De moeder schudde haar hoofd.

De vader zei iets in het Arabisch.

'Moonif wilde de lege flessen niet meenemen, maar iedereen moet meehelpen, zei ik. Alle Zweden scheiden hun afval dus dan moeten wij dat ook doen. Dus hij nam ze mee, ook al wilde hij niet.'

'En die Samira, waar woont zij?'

'De flat hiertegenover, op eenhoog.' De moeder wees.

'Heeft de leraar ook gezegd of zij wel op school was?'

'Ik weet niet. Ik was zo ongerust, dat heb ik niet gevraagd.'

Lilja knikte en legde een troostende hand op de arm van de moeder. Net op dat moment kwam de buurvrouw terug met een schoolfoto van een jongen met een keurig kapsel, netjes gekleed in een mooi wit overhemd, een gilet en een vlinderstrikje.

'Hij vertelde mij dat hij zijn kleren zelf had uitgekozen en zich zo mooi mogelijk had gemaakt zodat Samira hem leuk zou vinden,' vertelde de vrouw met een lage stem, terwijl de moeder wierook aanstak en de tarotkaarten begon te schudden. 'Ik geloof dat ze een beetje verliefd zijn.'

Lilja haastte zich de trappen af. Ze had frisse lucht nodig. Die wierook had haar misselijk gemaakt en toen de moeder de kaarten ook nog om advies had gevraagd over hoe verder te gaan met het onderzoek had ze het gesprek beëindigd.

Alle statistieken zeiden dat de jongen binnen niet al te lange tijd vanzelf weer zou opduiken en dat er een logische verklaring zou zijn. Maar ze had beloofd contact op te nemen met de school, met Samira en Samira's ouders, en als dat niets opleverde was ze van plan de plaatselijke politie van Bjuv in te schakelen en een opsporingsbericht uit te laten gaan.

Het kwam door een bordje dat ze op andere gedachten werd gebracht. In plaats van naar buiten te gaan en haar longen te vullen met frisse lucht, opende ze de plaatstalen deur naast de trap naar de kelder, die op een kier stond.

MILIEUSTATION.

Volgens de moeder was Moonif daar geweest met de lege flessen, en misschien was daar wel een spoor te vinden waaruit op te maken viel waar hij was.

Toen ze de ruimte binnenging, knipte er automatisch een tl-buis aan het plafond aan. Ze keek om zich heen. Een aantal containers op wielen stond langs de vuile betonmuren naast elkaar, en de ruimte was even leeg als stil. Er was daar niemand. Toch besloot ze de bakken een voor een open te maken en tussen de dozen, kranten en plakkerige plastic melkpakken en andere verpakkingen te wroeten.

Sporen van een verdwenen jongen zag ze niet. Dat gebeurde pas toen ze de zaklamp van haar telefoon aandeed en ermee onder een van de containers scheen. Op dat moment zag ze in dat ze een totaal verkeerde inschatting had gemaakt en dat de moeder en haar tarotkaarten het de hele tijd bij het juiste eind hadden gehad.

Een rood-blauw superheldenknoopje lag maar een paar centimeter onder de container voor ongekleurd glas. Had die gewoon losgezeten of had iemand de jongen met geweld vastgepakt? Iemand die was binnengekomen terwijl Moonif daar met zijn lege flessen

stond en zijn kans had gezien? Iemand die ook in de flat woonde?

Ze ging terug naar de portiek en liep naar het blauwe viltbord met de namen van de bewoners, terwijl ze ondertussen het nummer van Sverker Holm, ook wel Klippan – de Rots – genoemd, belde.

‘Hallo, hoe gaat het daar? Ik hoorde dat je in mijn gezellige geboorteplaats bent.’

‘Hoe gezellig het hier is valt nog te bezien. Ik heb je hulp nodig bij een snelle check van de bewoners van dit pand.’

‘Geen probleem. Over welk adres hebben we het?’

‘Vintergatan 2A.’

‘Jeetje, dat is echt mijn geboortestreek. Weet je dat ik mijn eerste wankelste stapjes in de tuin van Trumpetgatan 8 heb gezet, maar een paar minuten daarvandaan? Het is daar natuurlijk wel erg veranderd, maar...’

‘Klippan, niet nu,’ kapte Lilja hem af, en ze zag in dat ze beter Astrid Tuveesson of Ingvar Molander had kunnen bellen.

‘Oké, geef maar een seintje als je tips wilt voor een lekker lunchtje, en als je het mij vraagt is Schnitzel &...’

‘Klippan, verdomme!’ Haar stem weerkaatste door het hele trapenhuis en ze moest moeite doen om zachter te gaan praten. ‘Ik denk dat hij nog in het pand is, bij een van de burens, en ik weet niet, maar het laatste wat ik wil is te laat komen.’

‘Er woont daar in elk geval geen veroordeelde pedofiel,’ zei Klippan op een toon waaruit duidelijk bleek dat hij beledigd was.

‘Een verdachte is op dit moment voldoende,’ zei Lilja op haar beurt op een toon die aangaf dat dat haar niets kon schelen.

‘Zo iemand hebben we al evenmin. Maar er is iemand op de tweede verdieping die als voorschoolpedagoog werkt op Solrosen, niet zo ver...’

‘Heb je een naam? Ik heb een naam nodig.’

‘Ja, als je mij een keertje laat uitspreken... Hij heet Björn Richter, is tweeëndertig jaar oud en woont, voor zover ik kan zien, alleen met al zijn...’

‘Met al zijn wát?’ Lilja zag opeens een roestbruin vlekje op de muur bij de trap die naar de kelder leidde.

‘Wacht, ik moet alleen even kijken of hij dat is.’

Het was niet dat ze het niet eerder gezien had. Ze was er alleen van uitgegaan dat dat bij al die andere vreselijke stippen hoorde.

‘Ja, dat klopt. Over creepy gesproken...’

‘Klippan, kun je me vertellen waar je mee bezig bent?’

Die vlek was net iets groter dan alle andere en was op zo’n manier uitgesmeerd dat het leek of hij later ontstaan was.

‘Ja, ik moet alleen...’

Ze kon het natuurlijk niet zeker weten, want dan moest ze een monster nemen en het door Molander laten analyseren, maar het zag eruit als bloed. Als het van de jongen afkomstig was, duidde de plaats van de vlek erop dat ze niet door de portiekdeur naar buiten waren gegaan, maar naar de kelder, waarop ze de trap afliep terwijl ze inzag dat Klippans zwijgen kwam doordat het gesprek verbroken was.

Net als bij de ruimte voor afvalscheiding stond de kelderdeur op een kier, en ook hier was haar aanwezigheid voldoende om de tl-buizen in de gang te laten aanfloepen. BERGINGEN stond er op de grijsgeschilderde plaatstalen deur links. ELEKTRARUIMTE op die recht voor haar. Ze waren allebei dicht en zaten op slot. Rechts waren nog twee deuren, waarvan een openstond.

Ze liep langs een bord waarop de bewoners hun wastijden met behulp van persoonlijke slotplaatjes tijdvakken konden reserveren. Het was duidelijk een gemeenschappelijke wasruimte, en aan het geluid te horen draaide minstens een van de machines.

De tl-buizen aan het plafond gingen aan en ze zag meteen dat de wasruimte dezelfde indeling had als die van Hampus en haar in Helsingborg voordat ze naar het huis in Perstorp waren verhuisd. Drie wasmachines op een rij, een droogtrommel, een droogkast en een oude mangel die niemand gebruikte.

De achterste van de drie machines was in gebruik. Die machine

was aanzienlijk groter dan de andere twee en er paste zonder meer een groot kleed of een driedubbele set beddengoed in. Ze hadden in Helsingborg zo'n zelfde machine gehad en alleen dat al was een reden om terug te verhuizen.

Bloedvlekken of iets anders wat erop duidde dat de jongen daar geweest was, zag ze niet. Daarom ging ze terug naar de gang en liep naar de trap nadat ze besloten had een nieuwe poging te doen met de deur naar de bergingen. Zowel de ouders van de jongen als de buurvrouw zouden een sleutel moeten hebben.

Toen ze het toerental van de wasmachine omhoog hoorde gaan en de machine overschakelde op centrifugeren, merkte ze wat er niet klopte. Ze bleef staan en liep naar het reserveringsbord. Het was woensdag 13 juni, maar bij geen enkele tijd in de kolom onder het cijfer dertien zat een slotplaatje.

Er was met andere woorden niemand die vandaag een wastijd had gereserveerd.

4

De piepjes in de headset volgden elkaar met zulke lange tussenpozen op dat het voelde alsof iemand expres het tempo had geherprogrammeerd om hem op de zenuwen te werken. Bij zijn eerste poging twee minuten geleden waren ze overgegaan in een onafgebroken ingesprektoon. Maar deze keer niet, nu sleepten ze zich voort, en Fabian moest in de ziekenhuisgang voor Matilda's kamer op en neer lopen om zijn kalmte te bewaren.

'Hoi.'

Het duurde even voor hij doorhad dat Sonja opgenomen had en dat er niet weer gewoon een piepje zou volgen. 'Sonja, weet je wat er is gebeurd?'

'Eh, hè?'

'Ga zitten, luister, want dit is...'

'Fabian, sorry, maar ik ben ergens mee bezig. Is het belangrijk?'

'Dat kun je rustig zeggen. Het is namelijk zo dat...'

'Zijn we nu klaar? Ik moet ervandoor,' hoorde hij Theodor op de achtergrond verzuchten.

'Jij moet helemaal niets, jij blijft hier.'

'En waarom dan wel, verdomme? Als pa en jij toch alleen maar...'

'Theo, jij gaat nergens naartoe!'

'Sonja, wat is er gebeurd?'

Hij hoorde een lange, vermoeide zucht.

'Nou, ik was op zijn kamer om vuile was op te halen en het bed te verschonen, jezus, je zou eens moeten zien wat een zwijnenstal het daar is. Nou ja, hoe dan ook, ik vond daar twee...' Ze zweeg.

‘Nou ja, ik denk dat het beter is als we het daar later over hebben... Vertel liever wat er zo belangrijk is.’

Fabian was even van zijn stuk gebracht, maar herinnerde zich weer waarom hij gebeld had toen hij zich omdraaide naar de ziekenkamer en het personeel aan beide kanten van Matilda's bed druk bezig zag met monsters nemen en instrumenten aflezen. ‘Ze is bijgekomen. Matilda is eindelijk wakker!’

‘Hè, echt waar? Hoe gaat het met haar?’

‘Goed, geloof ik. In elk geval naar omstandigheden. Dat is wat ze zeggen. Dat alle waarden er goed uitzien. Maar als je het mij vraagt...’ Hij zweeg in een poging de juiste woorden te vinden.

‘Wat dan, is er iets mis? Fabian, wat is er aan de hand?’

‘Misschien ligt het gewoon aan mij, maar...’

‘Ik kom meteen die kant op.’

Voordat Fabian doorhad dat Sonja had opgehangen, kwam een van de drie verpleegkundigen naar hem toe.

‘Nu laten we jullie met rust. Als er wat is, kunnen jullie gewoon bellen.’

Fabian knikte en wachtte tot ze allemaal vertrokken waren voordat hij zijn mobiel in zijn zak stopte en terugliep naar Matilda, die in het ziekenhuisbed voor zich uit lag te staren. Hij kuchte, maar er kwam geen reactie. Hij probeerde het opnieuw, maar het was alsof ze zijn aanwezigheid niet eens opmerkte. Het was dat ze af en toe knipperde, anders was hij ervan overtuigd geweest dat er iets vreselijk mis was gegaan.

Hij trok een van de stoelen naar het bed toe en ging zitten. ‘Dag lieverd,’ zei hij, en hij pakte haar hand zo voorzichtig mogelijk beet om niet tegen de infuusnaald aan te komen die op haar hand zat vastgetapet. ‘Hoe voel je je?’

Na een tijdje draaide ze haar hoofd om, alsof alleen dat al een enorme krachtinspanning was, en ze keek hem met precies dezelfde blik aan als toen ze wakker was geworden. Het was een kalme, serieuze blik en op alle fronten totaal anders dan de levendige en

nieuwsgierige Matilda die hij kende. En dat was juist wat hem zo verontrustte.

Degene die daar in bed lag, was Matilda. Daar was geen twijfel over mogelijk.

Het probleem was alleen dat hij niet het gevoel had dat de jonge vrouw die hem aankeek zijn dochter was.

‘Ik weet niet of je je herinnert wat er is gebeurd,’ zei hij zonder plan voor hoe hij verder zou gaan.

‘Ik weet het nog,’ zei ze, en hij begreep direct dat haar beeld van de gebeurtenissen net zo gedetailleerd was als dat van hemzelf.

De dader moest zijn binnengedrongen en Matilda en haar vriendin Esmaralda hebben verrast. Misschien waren ze op dat moment beneden in het souterrain midden in een van hun seances. Daarna had de dader ze naar boven gedirigeerd naar de woonkamer en hen op de bank neergezet, samen met Sonja, in afwachting van zijn thuiskomst.

Hij, haar eigen vader, die haar had moeten beschermen, maar die zich zo vaak ergens anders bevond, zelfs als hij thuis was. Hij, die toen hij eenmaal thuis was niet op de eerste waarschuwing gereageerd had, en pas had ingezien dat het menens was toen het te laat was. Toen de kogel haar buik al aan flarden had gescheurd en ze bloedend op het kleed in elkaar was gezakt.

‘Het spijt me,’ zei hij, maar hij had onmiddellijk spijt. Hoe zou ze hem ooit kunnen vergeven?

‘Je hebt je best gedaan,’ zei ze met zwakke stem. ‘Hoe had je meer kunnen doen dan dat?’

Had hij het goed gehoord? Was dat echt Matilda?

‘Dat is niet het probleem,’ ging ze verder, terwijl ze weer in slaap leek te vallen.

‘Niet? Wat dan wel? Matilda, zeg het maar, zodat ik je kan helpen.’

‘Er is niets wat jij kunt doen. Net als met zoveel andere dingen is dat niet aan jou.’

‘Ik begrijp het niet. Wat is het probleem dan? Je leeft immers, en volgens de artsen zul je weer helemaal herstellen.’ Hij pakte ook haar andere hand. ‘Alleen al het feit dat jij hier met mij ligt te praten, is gewoonweg fantastisch.’

‘Dat is nou juist het probleem.’ Ze zuchtte en sloot haar ogen. ‘Dat ik het heb overleefd.’

‘Matilda, luister naar me. Je denkt toch niet dat ik... Mama en ik, die is trouwens op weg is hiernaartoe, wij houden meer van jou dan van wat dan ook. Ik hoop dat je dat begrijpt. Er is niets wat ons blijer maakt dan dat jij het gered hebt en nog bij ons bent.’

Matilda schudde haar hoofd. ‘Dat is het niet.’

‘Oké.’ Hij zocht oogcontact, maar deze keer ontbrak het haar aan energie. ‘Zou je het me misschien kunnen vertellen?’

‘Jij begrijpt het toch niet.’

‘Laat het me op z'n minst proberen.’ Hoe graag hij ook wilde dat ze hem in vertrouwen nam, hij kon haar zwijgen best begrijpen. Hij was degene die het monster had binnengelaten.

‘Greta.’ Het woord werd zo zachtjes gefluisterd dat Fabian niet zeker wist of hij het goed had gehoord.

‘Greta?’

Matilda slikte. ‘Water... Is er water?’

Fabian haastte zich naar de wastafel, waar hij een plastic bekertje vulde. Daarna hielp hij haar met drinken. ‘Even voor de duidelijkheid. Die Greta, is dat dat spook waar Esmaralda en jij je mee bezighielden in het souterrain?’

‘Geen spook.’ Matilda schudde haar hoofd. ‘Een geest. Ze zei dat iemand van ons gezin zou sterven.’

Fabian had dat glaasje draaien van het begin af aan al een slecht idee gevonden, en nu was de hele zaak haar zo naar het hoofd gestegen dat dat het eerste was waaraan ze dacht toen ze wakker werd. ‘Maar lieverd, je hebt het toch overleefd.’

‘Maar als ik het niet... Dan zal een van jullie...’

‘Matilda, luister naar mij. Wat er is gebeurd, had nooit mogen

gebeuren. Het had niet eens mogen dreigen te gebeuren. Toch is het ons overkomen, en de verantwoordelijkheid daarvoor ligt niet bij jou of bij een geest die zich Greta noemt of een of andere nepfiguur van een van jullie paranormale spelletjes. Die ligt bij mij. Ik ben degene die de...'

'Het is niemands schuld,' kapte Matilda hem in een zachte uitademing af. 'Zij weet gewoon wat er gaat gebeuren, dat is alles.' Er liep een traan over haar wang.

Fabian omhelsde zijn dochter. 'Matilda, het is niet dat ik jouw ongerustheid niet begrijp. Juist wel. Jij gelooft hier klaarblijkelijk in. Maar probeer het te zien als een droom.'

'Een droom? Het is geen droom.'

'In zekere zin is het dat juist wel. Het probleem is dat jij dat niet kunt zien. En hoe zou dat ook kunnen? Hoe zou je kunnen weten dat je eigenlijk gewoon ligt te slapen?'

Haar oogleden werden steeds zwaarder, maar haar mond bewoog zich, en hij moest zich naar haar toe buigen om te horen wat ze zei.

'Stel dat jij degene bent die ligt te slapen.'